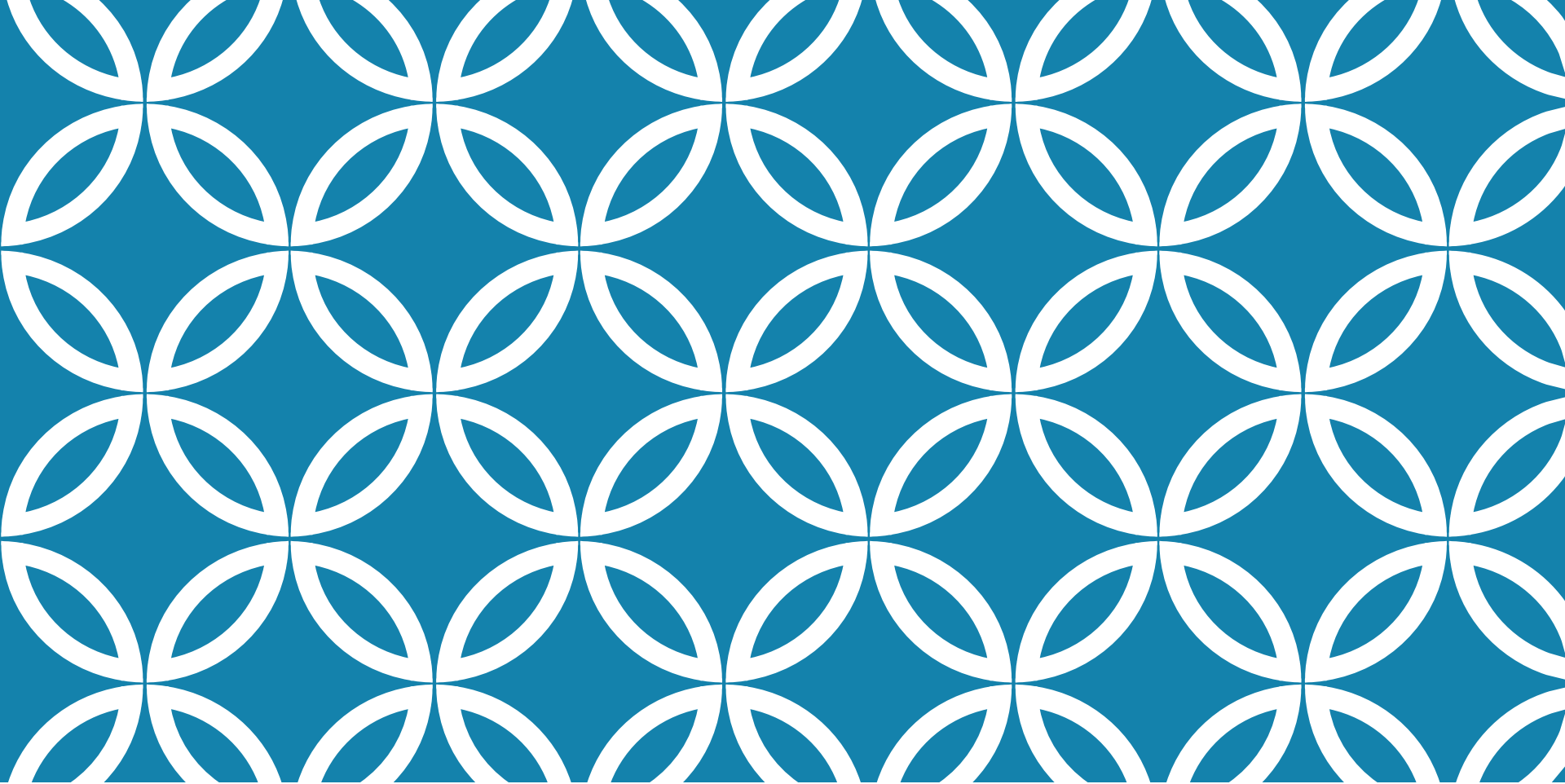

ภาษาและการสื่อสารในบริบท สังคมและวัฒนธรรม

สัปดาห์ที่ 1

นางจุฑาทิพย์ จูติสวัสดิ์

นิเทศศาสตร์ วิทยาการจัดการ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์

ธานี

เกรดเฉลี่ย

วิชาหลักวิทยาศาสตร์	A
วิชาหลักการประชาสัมพันธ์	B
วิชาหลักการสื่อสารมวลชน	C

$$A=4$$

$$B=3$$

$$C=2$$

วิชาละ 3 หน่วยกิต จำนวน 3 วิชา

$$\text{เกรดเฉลี่ย} = \frac{(4*3)+(3*3)+(2*3)}{9} = \frac{12+9+6}{9} = \frac{27}{9} = 3.00$$

$$GP/CA=GPA$$

ภาคการศึกษาที่ 1/2560						
รหัสวิชา	ชื่อวิชา	หน่วยกิต	เกรด			
GED2001	พุทธศาสนศึกษา	3	B+			
GED3003	กฎหมายกับสังคม	3	B+			
GED4001	วิทยาศาสตร์เพื่อคุณภาพชีวิต	3				
MCA1001	หลักนิเทศศาสตร์	3	A			
MCA1002	หลักการสื่อสารมวลชน	3	A			
MCA1003	หลักการประชาสัมพันธ์	3	A			
MCA1019	บุคลิกภาพเพื่องานนิเทศศาสตร์	3	A			
					ผลการศึกษา : ยังไม่คำนวณ	
THIS SEMESTER					CUMULATIVE TO THIS SEMESTER	
C.Register 21	C.Earn 18	CA 18	GP 69	GPA 3.83	C.Register 21	C.Earn 18
		CA 18	GP 69	GPA 3.83		

คู่มือการลงทะเบียน

ตัวอย่าง

https://reg.sru.ac.th/registrar/Download/Student_Manual.pdf

ปฏิทินวิชาการ

ปฏิทินการศึกษา

ชุดปฏิทิน ปฏิทินภาคปกติ

ปีการศึกษา 2560 ▶ ภาคการศึกษาที่ 1 2 3

รายการ	วันเริ่มต้น	วันสุดท้าย
• วันเปิดภาคเรียน	27 พ.ย. 2560	29 มี.ค. 2561
• ลงทะเบียน ONLINE	13 พ.ย. 2560 8:00 น.	8 ธ.ค. 2560 16:30 น.
- นักศึกษาใหม่ลงทะเบียน	13 พ.ย. 2560 8:00 น.	8 ธ.ค. 2560 16:30 น.
- นักศึกษาเก่าลงทะเบียน	13 พ.ย. 2560 8:00 น.	8 ธ.ค. 2560 16:30 น.
- ลงทะเบียนสำหรับนักศึกษายื่นสมทบ / สำรองที่นั่ง/ขอเปิดพิเศษ	13 พ.ย. 2560 8:00 น.	8 ธ.ค. 2560 16:30 น.
• วันชำระเงินค่าลงทะเบียน	12 ธ.ค. 2560 8:30 น.	28 ก.พ. 2561 16:30 น.
- ช่วงการขอแก้ไขผลการศึกษา I	13 พ.ย. 2560 8:30 น.	2 มี.ค. 2561 16:30 น.
- วันสุดท้ายของแก้ไข ของภาคเรียนที่ 2/2559 (ปกติ)	2 มี.ค. 2561 8:30 น.	2 มี.ค. 2561 16:30 น.
- วันสุดท้ายของการรักษาสภาพนักศึกษา/ ยกเลิกรายวิชา (ติด W)	2 มี.ค. 2561 8:30 น.	2 มี.ค. 2561 16:30 น.
- ช่วงการแจ้งขอสำเร็จการศึกษา	1 พ.ย. 2560 8:30 น.	28 ก.พ. 2561 16:30 น.
• ตารางการเรียนการสอน (เปิดภาคเรียน)	27 พ.ย. 2560 8:30 น.	29 มี.ค. 2561 16:30 น.
• การประเมินการสอนของอาจารย์โดยนักศึกษา	26 ม.ค. 2561 8:30 น.	16 เม.ย. 2561 16:30 น.
• ช่วงวันของการส่งผลการเรียน	26 มี.ย. 2560 8:30 น.	19 พ.ย. 2560 16:30 น.

ข้อบังคับ ว่าด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรี

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
ว่าด้วย การศึกษาระดับปริญญาตรี พ.ศ. ๒๕๕๒

.....

เพื่อให้การจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ดำเนินการไปด้วยความเรียบร้อย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๘ (๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๘
สภามหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ในการประชุมครั้งที่ ๖/๒๕๕๒ เมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๒
จึงเห็นสมควรให้ออกข้อบังคับไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ว่าด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรี พ.ศ. ๒๕๕๒”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่การศึกษา ๒๕๕๒ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในข้อบังคับนี้

“สภามหาวิทยาลัย” หมายถึง สภามหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

“มหาวิทยาลัย” หมายถึง มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

“สถาบันอุดมศึกษา” หมายถึง สถาบันการศึกษาที่จัดการศึกษาระดับหลังมัธยมศึกษาตอนปลาย
หลักสูตรไม่ต่ำกว่าอนุปริญญาหรือเทียบเท่าที่สภามหาวิทยาลัยรับรอง

“อธิการบดี” หมายถึง อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

“นักศึกษา” หมายถึง นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

ข้อ ๔ ให้อธิการบดีรักษาการตามข้อบังคับนี้และมีอำนาจออกประกาศหรือคำสั่งเพื่อประโยชน์

พันธภาพ

ปี 1 ต่ำกว่า 1.60

ปี 2 ต่ำกว่า 1.80

ปี 3 ต่ำกว่า 1.80

สำเร็จการศึกษา 2.00 ขึ้นไป

หลักสูตร 4 ปี เรียนได้ไม่เกิน 8 ปี

ฝึกงานต้องได้ **C** ขึ้นไป

ไม่ผ่านฝึกงาน 2 ครั้งพันธภาพนักศึกษา

เกียรตินิยม

อันดับ 1 3.60

อันดับ 2 3.25

ไม่เคยได้ต่ำกว่า C

ข้อควรระวัง

หาข้อมูลด้วยตนเองก่อนเสมอ

สงสัยให้ถาม

อย่าเขียนหรือเซ็นต์อะไรตามลำพัง

ประมาณตนเอง

ประเมินความเสี่ยง

การแก้ภาวะวิกฤต

การส่งอีเมล

การส่งงาน

It's not OK to say "OK."

ข้อแนะนำ

เก็บเอกสารทุกชนิดไว้จนกว่าเกรดจะออก

Course Syllabus คือสัญญา

ช่วยกันเรียน

การสอนคนอื่นช่วยให้เราเข้าใจมากขึ้น

การทำให้เป็นสาธารณะจะทำให้เรื่องใหญ่โต

เรื่องส่วนตัวคือเรื่องส่วนตัว

ปัญหามีไว้แก้

อย่าตัดสินคนอื่นง่ายๆ

อย่าประมาท

ปรัชญาของการประเมิน

Assessment & Evaluation

Assessment:

- A measurement tool
- Non-judgmental*
- On-going
- Answers the questions:
 - ▣ How much did they learn?
 - ▣ How well did they learn it?
 - ▣ How well was it taught?

Evaluation

- A judgment tool
- Two strategies :
 - ▣ Summative
 - ▣ Final
 - ▣ Formative
 - ▣ On-going

เพิ่มคุณภาพ
คุณภาพ

ตัดสิน

The Purpose of...

assessment
is to
INCREASE
quality.

evaluation
is to **JUDGE**
quality.

TIME CAPSULE

Time capsules are placed with the intention that they will be opened or accessed at a future date.

แคปซูลเวลาจะถูกวางไว้ด้วยความตั้งใจว่าพวกเขา
จะเปิด ณ วันในอนาคต

คำสั่ง

เขียนสิ่งที่ต้องการทำให้สำเร็จในเทอมนี้
อย่างน้อยยคนละ 1 รายการ
และพับ ใส่รวมกันในกล่อง

ทบทวนภาษา

1. ระดับของภาษา

1) ภาษาปาก

2) ภาษากึ่งทางการ

3) ภาษาทางการ

4) ภาษาราชการ

ทบทวนภาษา

2.โวหาร

- 1) บรรยายโวหาร
- 2) พรรณนาโวหาร
- 3) สาธกโวหาร
- 4) เทศนาโวหาร
- 5) อุปมาโวหาร

ตัวอย่าง

“เด็กชายไปเดินชายหาด เกิดลมพัด”

**การเล่าเรื่อง–“เด็กชายคนหนึ่งเดินเล่นบนชายหาด
แห่งหนึ่ง ลมก็พัด”**

**การบรรยาย–“เด็กชายร่างเล็กคนหนึ่งเดินเล่นตาม
ชายหาดที่หนึ่ง เม็ดทรายสีทองส่องประกายยาม
กระทบแสง เมื่อเด็กน้อยเดินมาได้ไม่นาน ก็เกิดลม
พัดอ่อน ๆ พากลิ่นเกลือในทะเลเข้าหาฝั่ง”**

ตัวอย่าง

ผู้หญิงคนนั้นดูเป็นจุดเด่นอย่างประหลาดสำหรับที่
สวยงามเช่นนี้ เรือนผมงามสลวยยาวสีอำพันของเจ้า
หล่อนลู่กับแผ่นหลังเรียว นัยน์ตาสีมรกตแฝงด้วยแวว
มุกมันและอำนาจ ใบหน้ารูปไข่รับกับริมฝีปากบางสี
แดงระเรื่อ เจ้าหล่อนถือเป็นคนสวยคนหนึ่งเลย
ทีเดียว หากแต่ชายใดก็คงไม่กล้าเข้าไปยุ่ง เพราะรังสี
กระหายอำนาจอย่างเหลือล้นที่แผ่ออกมา

ตัวอย่าง

พลาถกระหวัดรัดรวบภิรมย์ใน.....ชงพะไชวโนเซิงละเลิงลาน
บันดาลพลาหกเทวบุตร.....ก็ฝึ้งผุดตั่งทั่วทิศาศาล
โพยมพยับอัปอิงอนธกาล.....สะท้อนถึงเมรุราชสีขรินทร์
สัตภัณฑ์บรรพตก็ไหวหวั่น.....คงคาลั่นเป็นระลอกกระฉอกสินธุ์
ฝูงม้ามัจฉาในวาริน.....ก็โดดดิ้นเล่นน้ำลำพองกาย
อันดอกดวงสิมพลีที่ตูมกลัด.....ครั้นฝนซัดเซยแฉ่มแย้มขยาย
ที่ตูมบานก้านกลีบขจรจาย.....รำพายกลิ่นรื่นรสเสาวคนธ์
แมลงภู่พิพรีบร่อนมาเอาซาบ.....อาบละอองต้องทั่วทุกชุมชน
สองสุขสองเกษมเปรมสกันธ์.....สองกมลสองสวาทไม่คลาดกัน

ตัวอย่าง

ถ้าเธอไม่อยากอยู่กับฉันจริงจัง ยินยอมทุกอย่าง ให้เธอทิ้งไป ฉันขอแค่เพียงให้เวลาหน่อยได้ไหม อยากเล่นนิทานให้ฟัง ชาวนาคนหนึ่งมีชีวิตลำพัง ไปเจอภูเขากำลังไถ่ตายสงสาร จึงเก็บเอามาเลี้ยงโดยไม่รู้ สุดท้ายจะเป็นอย่างไร คอยดูแลด้วยความจริงใจ ห่วงใย และคอยให้ความรักเป็นกังวลว่ามันจะตาย فع้าคอยเอาใจทุกอย่าง แต่สุดท้ายชาวนาผู้ชายใจดี ด้วยความที่เขาไวใจ น่าเสียดายกลับต้องตาย ด้วยพิษงู นิทานมันบอกให้ยอมรับความจริง ว่ามีบางสิ่งไม่ควรไวใจ อะไรบางอย่างที่ทำได้แค่ไหน ไม่เชื่อ ไม่รัก ไม่จริง

ตัวอย่าง

ดังนี้เจ้าจะเห็นได้ว่าเมียที่พ่อจัดหาให้มีตระกูล สมชาติ สมเชื่อ
กันดี เพราะตระกูลของเราก็มั่งมี มีคนนับหน้าถือตา ญาติพี่น้อง
ทั้งฝ่ายบิดามารดาของนางก็บริบูรณ์ รูปร่างงามหาตำหนิ
มิได้ ผมดำราวกับแมลงผึ้ง หน้าเปลี่ยนแปลงดังดวงจันทร์ เนตร
ประหนึ่งตากวาง จมูกแม่นยำดองกา ฟันเทียบไข่มุก ริมฝีปาก
เพียงผลตำลึงสุก เสียงหวานปานนกโกกิลา ขาคือล่ำกล้วย เอว
เหมาะเจาะไม่อ้วนเกิน เวลาอย่างเดินแคล่วคล่องมีสง่าเสมอ
ข้างทรง เพราะฉะนั้นเจ้าจะหาทางตำหนิขัดข้องมิได้เลย

ภาพพจน์

อุปมา (simile). คือ การเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่งที่ได้โดยธรรมชาติแล้วมีสภาพที่แตกต่างกัน แต่มีลักษณะเด่น ร่วมกันและใช้คำที่มีความหมายว่า เหมือนหรือคล้ายเป็นคำแสดงการเปรียบเทียบ เพื่อเน้นให้เห็นจริงว่า เหมือนอย่างไร ในลักษณะใด ได้แก่คำว่า เหมือน เสมือน ดัง ดัง คล้าย ดูราว เหมือนดัง ดุจ ประดุจ ประหนึ่ง ละม้าย เสมอ ปาน เพียง ราว ราวกับ ฟ่าง เทียบ

ภาพพจน์

อุปลักษณ์ (Metaphor) คือการเปรียบเทียบด้วยการกล่าว
ว่าสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่งเป็นการเปรียบเทียบที่ไม่กล่าว
ตรงๆ ใช้การกล่าวเป็นนัยให้เข้าใจเอง เป็นการเปรียบเทียบ
โดยนำเอาลักษณะสำคัญของสิ่งที่ต้องการเปรียบเทียบ มา
เปรียบเทียบทันทีโดยโดยไม่ต้องมีคำเชื่อมโยง ไม่ต้องใช้คำ
แสดงการเปรียบเทียบ ไม่มีคำแสดงความหมายว่า เหมือน
ปรากฏอยู่ หรือถ้าจำเป็นต้องใช้ก็ใช้คำ
ว่า “เป็น” หรือ “คือ” อุปลักษณ์ เป็นการใช้อย่คำภาษา
ในเชิงการเปรียบเทียบที่มีชั้นเชิงและลึกซึ้งกว่าอุปมา นิยมใช้
กับ ภาษาหนังสือพิมพ์ เพราะใช้คำน้อย ได้ความเหมาะสม
กับเนื้อที่อันจำกัด

ภาพพจน์

บุคลาธิษฐาน (**personification**) คือ การสมมุติให้สิ่งที่ไม่
มีชีวิต ไม่มีความคิด สิ่งที่เป็นนามธรรม หรือสัตว์ให้มี
สติปัญญา อารมณ์หรือกิริยาอาการ เหมือนมนุษย์เพื่อให้สิ่ง
เหล่านั้นเกิดปรากฏการณ์เสมือนเป็น สิ่งมีชีวิตที่มีความรู้สึกนึก
คิดขึ้นมา แล้วสื่อความรู้สึกออกมาให้ผู้รับสารได้รับรู้เป็นการ
เปรียบเทียบโดยนำเอาสิ่งไม่มีชีวิต หรือมีชีวิต แต่ไม่ใช่คนมา
กล่าวถึงราว กับเป็นคน หรือทำกิริยาอาการอย่าง
คน “ภาพพจน์ประเภทนี้จะทำให้สิ่งที่กล่าวถึง มีชีวิตชีวา ผู้รับ
สารจะมองเห็นภาพสิ่งนั้นเคลื่อนไหวทำกิริยาอาการเหมือนคนมี
อารมณ์ มีความรู้สึก และสามารถสื่อความรู้สึกนั้นมาสู่ผู้รับสาร
ได้”

อดีตพจน์คือ การกล่าวเกินจริง ซึ่งเป็นความรู้สึกหรือ
ความคิดของผู้กล่าวที่ต้องการย้ำความหมาย ให้ผู้ฟัง
รู้สึกว่หนักแน่นจริงจัง เน้นความรู้สึกให้เด่นชัดและ
น่าสนใจ โดยไม่เน้นความเป็นจริง เพราะต้องการ ให้
ผู้รับ สารเกิดความซาบซึ้งและประทับใจ ซึ่งอาจจะมาก
เกินไปหรือน้อยเกินไปก็ได้ เพื่อเน้นความ รู้สึก
มากกว่า ความเป็นเหตุเป็นผล มุ่งเร้าอารมณ์และ
ความรู้สึกสะเทือนใจเป็นสำคัญ ภาพพจน์ประเภทนี้
นิยม ใช้สื่อสารกันมากทั้งการพูดและการเขียน ที่
ต้องการแสดงความรู้สึกเพราะสามารถเปรียบเทียบให้
เห็นภาพได้ง่าย

นามนัย คือ การเปรียบเทียบโดยการใช้คำหรือวลีซึ่ง
บ่งลักษณะหรือคุณสมบัติที่เป็นจุดเด่น หรือลักษณะ
สำคัญ ของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือการกล่าวถึงส่วนใด
ส่วนหนึ่งของสิ่งใด ๆ มากกล่าวแทนคำที่ใช้เรียก สิ่ง
นั้นโดยตรง เป็นภาพพจน์ที่ใช้เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้
คำธรรมดา ๆ ซ้ำซาก

ปฏิพจน์ คือ การใช้ถ้อยคำที่มีความหมายตรงกัน
ข้าม หรือขัดแย้งกันมากล่าวรวมกันได้อย่าง
กลมกลืนกัน ภาพพจน์ประเภทนี้ผู้รับสารจะต้องมี
ความสามารถในการวิเคราะห์ความหมาย หรือ
ตีความจึงจะเข้าใจได้ดี

ศัพท์พจน์

คือ การใช้ถ้อยคำที่เลียนเสียงธรรมชาติ เช่น เสียงดนตรี เสียงร้องของสัตว์ หรือเลียนเสียงกิริยาอาการต่าง ๆ ของคน การใช้ภาพพจน์ประเภทนี้ไม่ว่าจะเป็นการพูดหรือการเขียน จะช่วยสื่อให้ผู้รับสารรู้สึกเหมือนได้ยินเสียง โดยธรรมชาติของสิ่งนั้น ๆ และเห็นกิริยาอาการของสิ่งนั้น ๆ ด้วย

สัญลักษณ์ (symbol)

คือ การ
เปรียบเทียบที่เรียกสิ่งหนึ่งสิ่งใด
โดยใช้คำอื่นแทน คำที่ใช้เรียก
นั้นเกิดจากการเปรียบเทียบและ
ตีความซึ่งใช้กันมานานจนเป็นที่
เข้าใจกันโดยทั่วไป อาจเป็นคำ
ๆ เดียว ข้อความ บุคคลใน
เรื่อง เป็นเรื่อง เฉพาะ
ตอน หรือเรื่อง ใด ๆ หนึ่งก็ได้

การเขียนเป็นการสื่อสารชนิดหนึ่งของมนุษย์ที่ต้องอาศัยความพยายามและฝึกฝน การเขียนเป็นการแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้รับสารสามารถอ่านได้เข้าใจ ได้ทราบความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ แล้วสามารถนำมาบอกบอกต่อกับบุคคลอื่นให้ได้ความรู้ ที่ผู้รับสารได้รับ เครื่องมือในการเขียน ดินสอ ปากกา สี พู่กันจีน กระจก กระจกบาน ฯลฯ การเขียนจะต้องเขียนเป็นภาษาต่างๆ หรือ อาจเขียนเป็นภาษาเดียวหรือหลายภาษาก็ได้ ตามแล้วแต่ถนัด

ความสำคัญของการเขียน

1. เป็นเครื่องแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกของมนุษย์
2. เป็นเครื่องมือสำคัญในการวัดความเจริญ หรืออารยธรรมของมนุษย์ในแต่ละยุคแต่ละสมัย
3. เป็นเครื่องมือใช้สำหรับสื่อสารทั้งเรื่องในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต
4. เป็นเครื่องมือใช้สนองความปรารถนาของมนุษย์ เช่น ความรัก ความเข้าใจ เป็นต้น
5. เป็นเครื่องมือสำคัญทางวัฒนธรรม ที่ถ่ายทอดมรดกทางด้านสติปัญญาของมนุษย์
6. เป็นสื่อเพื่อช่วยแพร่กระจายความรู้ความคิด ให้กว้างไกล และได้รวดเร็ว
7. เป็นสื่อกลางที่ให้ความรู้ความคิด และความเพลิดเพลินแก่ทุกเพศทุกวัย
8. เป็นบันทึกทางสังคมที่ให้คุณประโยชน์แก่คนรุ่นปัจจุบัน และอนาคต
9. เป็นงานอาชีพที่สำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบัน

มารยาทในการเขียน

สิ่งที่ผู้เขียนต้องคำนึงถึงเสมอ ก่อนจะลงมือเขียนเรื่องใด ก็คือ มารยาทในการเขียน เนื่องจากงานเขียนบางประเภท หรือบางเรื่องอาจก่อให้เกิดความเสียหายในอนาคตได้ ฉะนั้น เพื่อป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้น ผู้เขียนจึงจำเป็นต้องเขียนอย่างมีมารยาท ดังนี้

1. ไม่ควรเขียนโดยปราศจากความรู้เกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ เพราะอาจเกิดความผิดพลาด หากจะเขียนก็ควรศึกษาค้นคว้าให้เกิดความพร้อมเสียก่อน
2. ไม่เขียนเรื่องที่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติหรือสถาบันเบื้องสูง
3. ไม่เขียนเพื่อมุ่งเน้นทำลายผู้อื่น หรือเพื่อสร้างผลประโยชน์ให้แก่ตนพวกพ้องตน
4. ไม่เขียนโดยใช้อารมณ์ส่วนตัวเป็นบรรทัดฐาน
5. ต้องบอกแหล่งที่มาของข้อมูลเดิมเสมอ เพื่อให้เกียรติเจ้าของข้อมูลนั้นๆ
6. ไม่คัดลอกบทความหรือเนื้อหาตอนใดตอนหนึ่งมาโดยเจ้าของเรื่องไม่อนุญาต

การใช้ภาษา

ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาที่มีประเด็นใหญ่ ๆ ดังนี้

ก. การใช้ภาษาผิด

ข. การใช้ภาษาไม่เหมาะสม

ค. การใช้ภาษาไม่กระชับ

ง. การใช้ภาษาไม่สละสลวย

การใช้ภาษาผิด

การใช้ภาษาผิด หมายถึง การใช้ภาษาผิดหลักไวยากรณ์หรือผิดความหมายที่ต้องการ เราจะพิจารณากันตั้งแต่ระดับคำ กลุ่มคำ จนถึงประโยคดังต่อไปนี้

1. การใช้ภาษาผิดความหมาย

การใช้คำต้องระวังเรื่องคำที่มีความหมายแฝง, คำที่เสียงคล้ายคลึงกัน, คำที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน และคำไวยากรณ์ เช่น ลักษณะนาม บุพบท สันธาน ตัวอย่างเช่น

- องค์ประกอบของรังแค คือกรรมพันธุ์ ความเครียด อากาศแห้ง การขาดสารอาหารบางชนิด

การใช้ภาษาผิด

2. การใช้กลุ่มคำและสำนวนผิด ตัวอย่างเช่น

- ผู้เขียนพยายามชี้ให้เห็นว่าทางไปสู่ความสำเร็จไม่ได้**ปูลาดด้วยกุหลาบ**

สำนวนคือ “ทางที่ปูลาดด้วยกลีบกุหลาบ” เป็นการใช้ภาษาในเชิงเปรียบเทียบ เปรียบทางที่ราบรื่น สะดวกสบายว่าเหมือนทางที่ปูหรือลาดด้วยกลีบกุหลาบ ความหมายเน้นที่กลีบกุหลาบ ไม่ใช่ดอกกุหลาบเป็นดอก ๆ

การใช้ภาษาผิด

3. การเรียงคำหรือกลุ่มคำผิดลำดับ

การเรียงคำผิดลำดับ คือ เรียงคำในลำดับที่ทำให้ความหมายไม่ตรงกับที่ต้องการหรือเรียงคำในลักษณะที่ไม่ใช้ภาษา

การเรียงกลุ่มคำผิดลำดับ มักจะเกิดจากการวางกลุ่มคำขยายไว้ห่าง จากคำที่ต้องการขยายมากเกินไป ตัวอย่างเช่น

-ฉันขยับ**ขึ้น**ลูกนี้

ในประโยคนี้ "ขึ้น" เป็นส่วนของหน่วยกริยาที่ต้องวางไว้หลังคำกริยา "ลูก" ดังนั้น "ฉันขยับลูก**ขึ้น**นั่ง"

การใช้ภาษาผิด

4. การใช้ประโยคไม่สมบูรณ์

หมายถึง รวมประโยคที่ขาดส่วนสำคัญของประโยค และประโยคที่มีส่วนเกินเข้ามาทำให้ซ้ำซ้อนหรือโครงสร้างของประโยคผิดไป ตัวอย่างเช่น

- ฉันรู้สึกเป็นสุขราวกับขึ้นสวรรค์ทั้งเป็น เมื่อเขาคณนั้นยื่นดอกกุหลาบสีแดงที่กำลังแย้มกลีบบาน ออกมารับแสงอาทิตย์ในยามเช้า พร้อมกับบอกว่า "สวัสดีปีใหม่"

ข้อความที่ขาดคำว่า "ให้" ซึ่งเป็นส่วนของหน่วยกริยา "ยื่น....ให้" ถ้าไม่มีคำว่า "ให้" ความหมายของประโยคจะต่างไป ในที่นี้เติมคำว่า "ให้" หลังจากคำว่า "ยามเช้า"

การใช้ภาษาไม่เหมาะสม

1. การใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน ตัวอย่างเช่น

-บ้านของฉันตั้งอยู่ตรงหัวโค้งถนนพอดี (จำเพาะ)

2. การใช้คำต่างประเทศในภาษาเขียน ตัวอย่างเช่น

-เขาเป็นคนตรงไปตรงมา ค่อนข้างแสบตีสังคม (ต่อต้าน)

3. การใช้คำไม่เหมาะสมกับความรู้สึก ตัวอย่างเช่น

-คุณลุงเจ็บกระเสาะกระแสะมาปีกว่าแล้ว เมื่อสองสามวันก่อน ท่านต้องเข้าโรงพยาบาลอีก เราคาดหวังกันว่า เจ็บคราวนี้ท่านคงอยู่ได้ไม่นาน

การใช้ภาษาไม่เหมาะสม

เสาหลัก

หัวหลักหัวตอ

หัวเรี่ยวหัวแรง

เช่น

วันที่.....ของบ้านล้มลง

พ่อแม่ไม่ใช่.....นะ

งานนี้ถ้าไม่ได้คุณเป็น.....เห็นที่จะแย่

การใช้ภาษาไม่เหมาะสม

4. การใช้คำไม่เหมาะสมกับเนื้อความ ตัวอย่างเช่น

- เพียงแต่เราจะสละเวลาเพียงเล็กน้อยเดินไปที่หน่วยเลือกตั้ง

ในที่นี้ใช้คำกริยา "เดิน" จะจกเกินไป โดยแท้จริงแล้ว การไปที่หน่วยเลือกตั้ง จะไปโดยวิธีใดก็ได้ ดังนั้นจึงควรตัดคำว่า "เดิน" ออกไป

5. การใช้คำต่างระดับ ตัวอย่างเช่น

- ในเมืองนี้ยังมีสถานที่ให้เที่ยวชมหลายแห่งล้วนแต่น่าทึ่งและน่าศึกษา

ควรเลือกคำที่อยู่ในระดับเดียวกันมาใช้ คือ เปลี่ยนคำว่า "ทึ่ง" เป็น "น่าดู"

6. การใช้คำไม่เหมาะสมกับโวหาร ตัวอย่างเช่น

- เขาเดินผ่านเข้าไปในซุ้มไม้ที่เขียวชอุ่มเป็นพุ่มงาม บังแสงอาทิตย์เสียสิ้น

ซุ้มไม้ที่เป็นพุ่มคงไม่สูงเสียดยอดและแน่นขนาดถึงขนาดบังแสงอาทิตย์จนมองไม่เห็น

การใช้ภาษาไม่กระฉ่าง

1. การใช้คำไม่ชัดเจน

ระวังการใช้คำที่มีความหมายไม่แน่นอน เช่นคำที่มีความหมายแสดงความรู้สึกต่าง ๆ หรือประเมินคำว่า ดี เลว เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

-ตัวผู้ปกครองเองไม่เข้าใจในระบอบนี้ หรือเข้าใจ แต่หวงอำนาจ ประเทศของเราจึงมิได้ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

แต่ละคนมีเกณฑ์การวัดความควรและไม่ควรแตกต่างกันไป จึงควรแก้ไขให้ชัดเจนว่า "มิได้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย"

ระวังการใช้คำที่มีความหมายกว้าง หรือการใช้คำที่ไม่ระบุความหมายให้ชัดเจน ลองเปรียบเทียบประโยคต่อไปนี้

-เขาถูกไล่ออกเพราะไม่ซื่อสัตย์

-เขาถูกไล่ออกเพราะยกยอกเงินของบริษัทไป 3 หมื่นบาท

ประโยคที่สองมีเนื้อความชัดเจนกว่าประโยคแรก

การใช้ภาษาไม่กระจำง

2.การแสดงความคิดไม่สอดคล้องกัน ตัวอย่างเช่น

-ปัญหาดังกล่าว ผู้เขียนคิดว่าแก้ยาก แต่ถ้าจะแก้ก็ง่ายนิดเดียว

ในประโยคแรกกล่าวว่า ปัญหานั้นแก้ยาก แต่ประโยคหลังกลับบอกว่าแก้ง่าย จึงไม่รู้ว่ปัญหานั้นแก้ยากหรือแก้ง่าย ควรเปลี่ยนให้ชัดเจนว่า "ปัญหาดังกล่าวดูเหมือนจะแก้ยาก แต่ถ้าจะแก้ก็ง่ายนิดเดียว

การใช้ภาษาไม่สละสลวย

1. การใช้คำฟุ่มเฟือย

ประโยคต่อไปนี้มีคำหรือกลุ่มคำที่ให้ความหมายอย่างเดียวกันซ้ำซ้อนกันอยู่ วิธีแก้ไขคือตัดคำใดคำหนึ่งออก

-แม้ว่าจะไม่มีข้อมูลอ้างอิงต่าง ๆ ในรายงานชิ้นนี้อย่างแน่ชัด แต่ผู้จัดทำขอรับผิดชอบ ความผิดพลาด ความบกพร่อง ไม่สมบูรณ์ ในหลาย ๆ ด้านแต่เพียงผู้เดียว

ประโยคต่อไปนี้ใช้คำหรือกลุ่มคำที่บิบริบบอกความหมายอยู่แล้ว และยังซ้อนคำหรือกลุ่มคำอื่น ๆ เข้ามาทำให้ประโยคเยิ่นเย้อ

-บ้านเรือนของผู้คนมีอยู่เป็นระยะ ๆ

บ้านเรือน หมายถึง ที่อยู่ของมนุษย์ ไม่จำเป็นต้องเพิ่มส่วนขยายว่า "ของผู้คน" ้เข้ามาอีก

ประโยคต่อไปนี้ใช้คำหรือกลุ่มคำเกินความจำเป็น โดยเฉพาะสำนวน "ทำการ" "มีการ" "ในการ"

ิ -ในศาลเจ้ามีกระถางธูป ที่จุดเทียนทำการสักการะพระพุทธรูป

การใช้ภาษาไม่สละสลวย

2. การใช้คำไม่คงที่ ตัวอย่างเช่น

-แผ่นดินไทยเป็นของคนไทยทุกคน ถ้าเราไม่ช่วยกันรักษาสุธาดลนี้ไว้ เราก็ไม่มีธรรมจะอยู่อีกต่อไป

ไม่ควรใช้คำในภาษาร้อยกรองมาใช้ในภาษาบรรยาย ลักษณะเช่นนี้ ไม่ถือว่าเป็นการหลีกคำให้ฟังไพเราะขึ้น หากทำให้ประโยคไม่สละสลวยฟังแปร่งหู

การใช้ภาษาไม่สละสลวย

3. การใช้ภาษาไม่เหมาะสม ตัวอย่างเช่น

- เรามักจะให้ความหมายแก่ภาษาอันรวมหมายถึงภาษาพูดและภาษาเขียนว่าเป็นสิ่งสื่อสารอย่างหนึ่ง

- แทนที่ประชาชนที่อ่าน จะได้ประโยชน์กลับถูกยืดยาพิษให้โดยไม่รู้ตัว

ทั้งสองประโยคสามารถสื่อความหมายได้ แต่ถ้าเปลี่ยนคำว่า "สิ่ง" เป็น "เครื่องมือ" และ "ประชาชนที่อ่าน" เป็น "ผู้อ่าน" ประโยคก็จะสละสลวยขึ้น

4. การลำดับคำไม่เหมาะสม ตัวอย่างเช่น

- ผู้อ่านเองก็สามารถจะสัมผัสถึงความละเอียดละไมของภาษาที่ผู้เขียนใช้ได้

"ได้" ขยายกริยา "สัมผัส" จึงควรย้าย "ได้" ไปไว้หลังคำกริยา "สัมผัส" เป็น "สัมผัสได้ถึง"

การใช้ภาษาไม่สละสลวย

5. การใช้ประโยคที่มีลักษณะไม่เป็นภาษาไทย

ข้อนี้สำคัญมาก จะแยกได้ว่าประโยคใดไม่มีลักษณะเป็นภาษาไทย ตัวอย่างเช่น

-ฉันพบตัวเองอยู่ในบ้านคนเดียว

จะเห็นได้ว่า ประโยคตัวอย่างข้างต้นเยิ่นเย้อ ประโยคเหล่านี้ได้รับอิทธิพลจากสำนวนหรือรูปประโยคของภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ เราสามารถเขียนประโยคใหม่ ให้มีลักษณะเป็นภาษาไทย ดังนี้

- ฉันอยู่ในบ้านคนเดียว

พึงตระหนักว่าการใช้ภาษาไทยนั้น

“ตัดออกสักคำก็ขาด เพิ่มเข้าสักคำก็เกิน ใช้คำน้อย แต่ได้ความมาก”

The Rules of Writing

- 1: Write Crappy First Drafts.
- 2: Words Don't Bleed. Cut Them.
- 3: Write Now. Edit Later.
- 4: There Are NO Mistakes, Only Creative Opportunities.
- 5: Don't Think. Just Write.
- 6: Rules? There Are Rules?